

[Ømann.]

må man dog sige, at det kan jo netop skyldes loven; så det kan altså ikke bruges som argument for at ophæve dem.

Jeg giver ganske ministeren medhold i; at et generelt prisstop må være noget midlertidigt, og det gav jeg også udtryk for ved behandlingen af lovene i dette forår. Men her er der grund til at gøre en sondring mellem avancestoploven og loven om prisstop for tjenesteydelser og om anmeldelse af faste bruttopriser, og jeg vil da gerne stille det tillægsspørgsmål, om ministeren ikke finder anledning til fremfor at ophæve loven om vejledende priser og prisstop for tjenesteydelser at gøre denne lov permanent efter en revision af loven i lyset af de erfaringer, som monopolrådet nu har indhøstet.

Handelsministeren (Knud Thomsen): Jeg skal svare hr. Ømann ganske kort, at de erfaringer, der hidtil er blevet bragt til min kundskab om administrationsmulighederne for disse love, i alt fald ikke tilsiger at gøre nogen af de to love, hverken avancestoploven eller prisstoploven for vejledende priser og tjenesteydelser, til en virkelig permanent lovgivning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Morten Lange** til ministeren for offentlige arbejder:

„Vil ministeren foranledige, at der udsendes nyt cirkulære, således at slåning af vejrabatter begrænses?“

Morten Lange: Møllen maler som bekendt langsomt. Det er ikke første gang, jeg har stillet dette spørgsmål, men da det er sådan et udmærket forårsspørgsmål, vil jeg da gerne gentage det.

Det er jo velkendt, at der er en skik her i landet med at slå vejkanter. Det er formentlig også velkendt, at denne skik hviler på en gammel idé om, at derved ville man hindre, at ukrudtet spredte sig ind på markerne og derved voldte skade; derfor var det en pligt at gøre det. Det er formentlig efterhånden også ved at være ganske klart, at den gamle teori, som man dér byggede på, nemlig at ukrudtet fra vejkanterne kunne sprede sig ind på markerne, er forkert, og derfor er det oprindelige

grundlag for, at man foretager den slags manøvrer, faldet bort. Men det går jo så tit sådan, at når man ikke længere har sine oprindelige motiver, så finder man nogle nye for at opretholde funktioner, som man er vant til. Og jeg vil spørge ministeren, om vejdirektoratet og dets forskellige sagkyndige embedsmænd efterhånden har fundet frem til, i hvilket omfang en sådan slåning af vejkanterne er nødvendig af færdselsmæssige eller andre vedligeholdelsesmæssige årsager, sådan at resten kunne forblive uslået og pænere, og således — det vil jeg med særlig glæde fremføre for den siddende regering — at der kunne spares nogle penge. Man skønner med tommelfingerreglen, at det koster 18 mill. kr. at slå grøftekanter hvert år; de fleste af disse penge er kastet i grøften.

Ministeren for offentlige arbejder (Guldberg): Uden den mundtlige forelæggelse kunne mit svar være blevet meget kort, idet jeg, hvis jeg fulgte helt nøje ordlyden af spørgsmålet med den begrænsning, det også indeholder i ordet „begrænse“, kunne have nøjedes med at sige ja. Men nu har hr. Morten Lange jo udvidet diskussionen, så er jeg nødt til at komme med et par kommentarer.

Det ligger sådan, kan jeg sige, at ud fra de færdselsmæssige hensyn, det, der altså mere direkte vedrører det område, jeg har med at gøre, er det meget begrænset, hvad der er nødvendigt, og det er man sådan set klar over. De andre hensyn, må jeg så sige, hører hjemme hos botanikere og landbrugere, og vi har da derfor også drøftet spørgsmålet — jeg er jo ikke som det ærede medlem hr. Morten Lange ekspert på det botaniske område — med landbrugsministeriet, som har erklæret, at de er villige til at tage en forhandling om spørgsmålet, men foreslår, at vi samtidig skal drøfte det med statens planteavlsudvalg og landboorganisationerne. Det vil ske, og så får vi altså en bedømmelse også af den anden side af sagen.

Morten Lange: Det er jo udmærket, at det nu skal drøftes med nogle nye. Sidst fik jeg det svar, at man ville spørge de forskellige vejteknikere, det var jo allerede en begyndelse, og nu har man altså fundet en ny appelinstant. Det er, som jeg siger,